

Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României

© Sally Prue, 2016

Cover and illustrations by Andy Elkerton.

Don Quixote was originally published in English in 2016.

This bilingual edition is published by arrangement with Oxford University Press.

Titlu original: *Don Quixote*

Original story by Miguel de Cervantes, retold by Sally Prue

© Editura NICULESCU, 2018

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 312 97 83

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 385, 021 312 97 82

Redactor: Liliana Scarlat

Tehnoredactor: Dragoș Dumitrescu

Adaptare copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-0218-8

NICULESCUkids este un imprint al Editurii NICULESCU

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.
E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Miguel de Cervantes

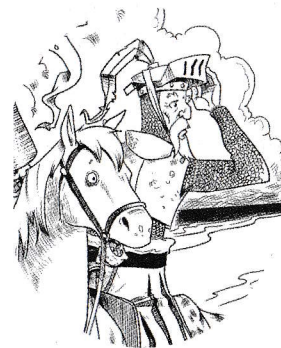
Don Quijote de la Mancha

Repovestire de Sally Prue

Consultant de specialitate: prof. Kimberley Reynolds

Ilustrații: Andy Elkerton

EDIȚIE BILINGVĂ ENGLEZĂ-ROMÂNĂ

Traducere: Marilena Dumitrescu

NICULESCU kids

VOLUME ONE

Dear Reader,

I wrote Don Quixote in prison, which isn't the best place for making beautiful and clever things. This is why it doesn't have any learned footnotes, serious sermons, or start with a poem written by a duke. What the book does have is the story of the brave knight errant Don Quixote and his squire Sancho Panza, who are much more fun than all those serious clever books with sermons in them. I've put in some characters from old stories, too, to show how educated I am. Because I couldn't get hold of a duke, I've asked some of the local shopkeepers to rustle up some verses to start things off. Now, reader, I wish you good health.

Remember me.

Farewell.

Miguel de Cervantes

PRIMUL VOLUM

Dragă cititorule,

Am scris Don Quijote pe când eram la închisoare, acesta nefiind cel mai potrivit loc pentru a face ceva frumos și inteligent. De aceea, cartea nu conține note de subsol savante, predici grave și nu începe cu o poezie scrisă de un duce. Ceea ce conține cartea este istoria bravului cavaler rătăcitor Don Quijote și a scutierului său Sancho Panza, care sunt mult mai amuzanți decât toate cărțile acelea serioase și inteligente care țin predici. Am inclus, de asemenea, și câteva personaje din povești mai vechi, pentru a arăta cât de educat sunt. Deoarece nu am putut pune mâna pe un duce, le-am cerut câtorva negustori locali să întocmească niscaiva versuri pentru a pune lucrurile în mișcare. Acum, dragă cititorule, îți doresc sănătate.

Nu mă uita!

Adio!

Miguel de Cervantes

*Of all the knights in all the stories,
Don Quixote has most glories.*

*The squires of old were strong and brave
But Sancho Panza is our fave.*

*Of horses great and horses fast,
Rocinante's best, if last.*

*Of ladies praised in song and ditty,
Dulcinea's finest and most pretty.*

*Dintre toți cavalerii din toate poveștile de lume,
Don Quijote este cel mai de renume.*

*Puternici și bravi sunt scutierii de-altădat',
Dar Sancho Panza este al nostru preferat.*

*Iar dintre caii buni și sprinteni
Rocinante-i cel mai cel sub pinteni.*

*Dintre doamnele adorate prin cântec și vers
Dulcinea-i mai frumoasă și mai elegantă-n mers.*

Chapter One

Don Quixote lived in La Mancha, in a village whose name I can't quite remember.

Well, I'm calling him Don Quixote, but strictly speaking he wasn't actually a don (which is Spanish for 'lord') and his name wasn't actually Quixote, either. But apart from those two small facts, everything written here is completely true and not made up at all; because, as you will see, it's the made-up stuff that causes all the trouble.

Don Quixote lived quite contentedly until one day, he picked up a book about a knight errant. Well, he loved it so much that the moment he'd finished it he started reading another, and after that he couldn't stop. He read silly stories about knights errant day in and day out, until of course in the end his brain shrivelled up and he went mad.

He went so very mad, in fact, that he decided to set out, like one of his storybook knights, to rid Spain of all giants, evil enchanters and other villains. He went and found a suit of armour that had been lying around for centuries, replaced the helmet's missing visor with one he made out of cardboard, and went to find his horse.

The horse was a skinny old thing, but to poor Don Quixote it seemed the finest mount in Spain. He spent four days trying to think of an impressive name for the beast, and ended up with Rocinante. He then spent eight days trying to think of a name for himself: and that's where Don Quixote came from.

Capitolul întâi

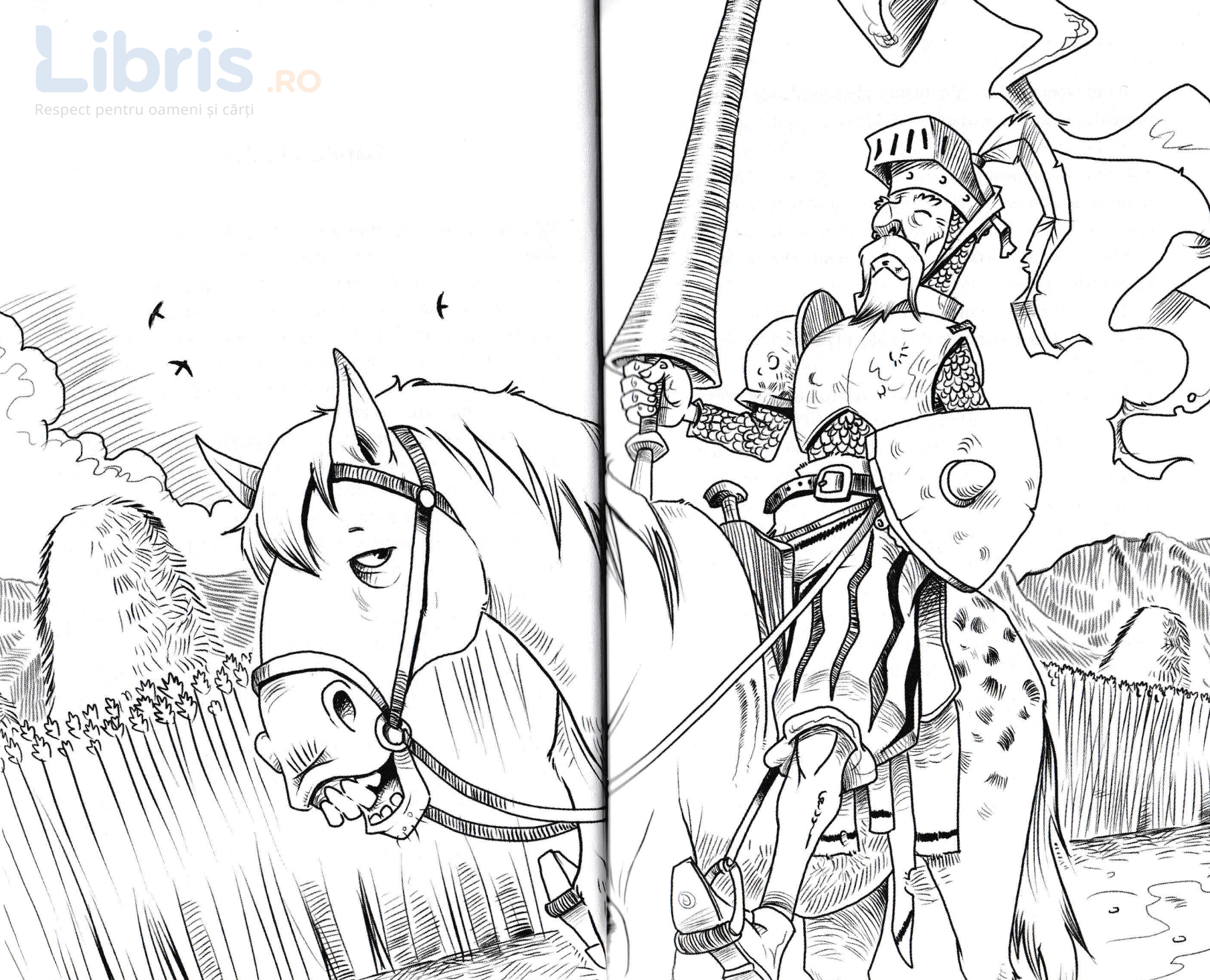
Don Quijote trăia în ținutul La Mancha, într-un sat al cărui nume nu prea mi-l amintesc.

Ei bine, eu îi spun Don Quijote, dar, la drept vorbind, el nu era chiar un don (care în spaniolă înseamnă „nobil”) și nici numele lui nu era, de fapt, Quijote. În afara acestor două mici chestiuni însă, tot ce este scris aici este perfect adevărat și deloc inventat; pentru că, după cum vei vedea, poveștile inventate sunt cele care aduc toate necazurile.

Don Quijote trăia mulțumit până când, într-o zi, a dat peste o carte despre un cavaler rătăcitor. Ei bine, cartea i-a plăcut atât de mult încât, în momentul în care a terminat-o, s-a apucat să citească încă una și după aceea nu s-a mai putut opri. Citea zi și noapte povestioare despre cavaleri rătăcitori, până când, în cele din urmă, creierul i s-a zbârcit și omul a înnebunit.

Într-adevăr a înnebunit atât de rău, încât s-a hotărât să se apuce, precum un cavaler din povești, să salveze Spania de toți uriașii, vrăjitorii cei răi și alți ticăloși. El s-a dus și a găsit o armură care zăcea aruncată de mai multe secole, a înlocuit viziera lipsă a coifului cu una făcută de el din carton și a plecat să-și caute calul.

Calul era o mârțoagă, bătrân și slăbănog, dar bietului Don Quijote i se părea a fi cel mai grozav animal călărit de un om. Patru zile i-au trebuit până să găsească un nume impresionant pentru bestie și, în cele din urmă, alege Rocinante. Apoi îi mai luă opt zile să se gândească la un nume pentru sine: și de aici ieși Don Quijote.

It only remained for him to find a beautiful lady to inspire his brave deeds, and to whom he could send any defeated giants.

Unfortunately Don Quixote didn't really know any ladies, but there was quite a good-looking farm girl in the next village, so he decided she'd do. He didn't get round to letting her know she was his lady-love, or to warning her about the incoming giants, but he did make up the name Dulcinea for her, which he thought extremely lovely.

That settled, Don Quixote rode out one morning, his shield on one arm and his lance in the other, to put right all the wrongs of Spain.

He hadn't gone far when it occurred to him that only people who'd been officially knighted were allowed to go round killing villains, and for a few dreadful minutes he thought he'd have to go home again. He soon decided, however, that he was bound to come across someone who could make him a knight and so he rode on, his head echoing with all the songs that would one day be written about his adventures.

The July sun soon got so hot that if Don Quixote had had any brains, they'd have melted, and by the time he came to a castle, he and Rocinante were tired out.

At least, Don Quixote thought it was a castle: anyone else would have called it an inn.

An inn is used to welcoming strangers, but Don Quixote, with the cardboard visor and his insistence on talking about giants and knights errant, was stranger than most. Still, everyone was kind. Some ladies helped Don Quixote off with his armour (though not his helmet, because that was held on with green ribbons which Don Quixote wouldn't allow to be cut).

Nu-i mai rămânea decât să dibuiască o domniță frumoasă care să-i inspire fapte de bravură și căreia să-i trimită uriași învinși.

Din păcate Don Quijote nu cunoștea nicio domniță, dar în satul învecinat trăia o țărăncuță destul de frumușică, așa încât decise că aceasta îi era îndeajuns. În cele din urmă nu reuși să-i spună fetei că era aleasa lui, nici să o anunțe că aveau să-i sosească niște uriași, dar alese pentru ea numele Dulcinea, pe care îl găsea grozav de atrăgător.

Acestea fiind stabilite, Don Quijote porni într-o dimineată cu scutul într-o mână și cu lancea în cealaltă, să îndrepte toate relele Spaniei.

Nu ajusesse departe când îi trecu prin minte că numai persoanele ce fuseseră înnobilate oficial aveau permisiunea să ucidă răufăcători și, pentru câteva clipe înspăimântătoare, crezu că va fi nevoit să se întoarcă acasă. Își spuse, totuși, că avea cu siguranță să întâlnească pe cineva care putea să-l facă și pe el cavaler, așa încât călări mai departe, în minte răsunându-i toate cântecele ce urmau să fie scrise într-o bună zi despre aventurile sale.

Curând soarele de iulie deveni atât de fierbinte încât, dacă Don Quijote ar fi avut vreun pic de minte, aceasta s-ar fi topit și, până când ajunseră la un castel, și el, și Rocinante erau zdrobiți de oboseală.

Cel puțin așa credea Don Quijote că era un castel: oricine altcineva i-ar fi spus han.

Un han folosește pentru a găzdui străini, dar Don Quijote, cu viziera lui de carton și insistența de a vorbi despre uriași și cavaleri rătăcitori, era mai ciudat decât majoritatea. Cu toate acestea, lumea era binevoitoare. Câteva doamne de neam îl ajutară pe Don Quijote să-și scoată armura (dar nu și coiful,

The ladies even found him some dripping, which they rubbed into the rustier bits of his armour to help to preserve it. Despite this problem, Don Quixote was only really worried about the fact that he hadn't been officially knighted. He went to the 'lord-of-the-castle' (who was really the innkeeper) and beseeched the man to make him a knight so he could start some serious fighting of villains.

Well, by that time the innkeeper had discovered that Don Quixote had come out without any money, so quite frankly he would have agreed to anything just to get rid of him.

'Knights should always carry money,' he said, crossly. 'Money, food and a first-aid kit for wounds – and they should have a squire to look after them, as well.'

Don Quixote listened humbly as he prepared to stand guard in the courtyard all night, which is what people have to do before they are knighted.

Everyone else settled down to sleep, and everything would have been fine if a mule driver hadn't arrived and needed to use the water trough where Don Quixote had left his armour. Well, the man naturally chucked the heap of old armour onto the ground, and unfortunately his disrespect enraged Don Quixote so much that he gave the poor man a whack over the head with his lance.

The resulting din brought half the people in the inn running, and when they saw the state of the poor mule driver's head they began pelting Don Quixote with stones.

deoarece acesta era legat cu panglici verzi, iar Don Quijote nu permise să fie tăiate). Doamnele îi făcură rost și de niște unsoare cu care freacă temeinic părțile mai ruginite ale armurii, ca s-o protejeze. În ciuda acestei probleme, Don Quijote nu era îngrijorat decât de faptul că nu fusese înnobilit în mod oficial. El se duse la „castelan” (acesta fiind de fapt hangiu) și-l imploră să-l declare cavaler, astfel încât să poată începe a se lupta serios cu ticăloșii.

Ei bine, până la urmă hangiuul descoperi că Don Quijote nu avea nicio lețcaie, așa că, sincer vorbind, ar fi fost de acord cu orice, numai să scape de el.

— Cavalerii ar trebui să aibă întotdeauna bani asupra lor, spuse el supărat. Bani, hrană și o trusă de prim ajutor pentru răni – și ar trebui să mai aibă și un scutier, care să le poarte de grijă.

Don Quijote ascultă umil, pregătindu-se să stea de strajă în curte toată noaptea, căci asta au oamenii de făcut înainte de a fi investiți cavaleri.

Toți ceilalți se retrăseseră la culcare și lucrurile ar fi fost în bună regulă dacă nu ar fi sosit stăpânul unui catâr care avea nevoie de apa din troaca în care își lăsase armura Don Quijote.

Cum era și normal, omul azvârli armura grămadă la pământ, dar, din nefericire, lipsa lui de respect îl înfurie pe Don Quijote în asemenea hal, încât acesta îi trase bietului om o lovitură zdravănă în cap cu lancea.

Zarva stârnită aduse în fugă jumătate din oaspeții hanului și când văzură aceștia în ce hal arăta capul bietului proprietar al catârului, începură să arunce cu pietre în Don Quijote.

By then, the innkeeper had had more than enough. He tapped Don Quixote on the shoulders with a sword, told him firmly that he was knighted, and opened the door of the inn.

Don Quixote rode out triumphantly, in search of adventure.

Don Quixote was the happiest man alive as he rode along on Rocinante, even though the orders of the 'lord-of-the-castle' meant that he was going to have to head back home to pick up some money, provisions, a first-aid kit and a squire.

Rocinante was happy too, because he was travelling towards his stable, so he went along at quite a good pace, for him.

It wasn't long before they heard howls of anguish and they saw a man hitting a boy. Don Quixote was very angry.

'Discourteous knight!' he exclaimed. 'It ill becomes you to assault an unarmed man. Pick up your lance and fight!'

'Knight?' said the man. 'Pick up my what? Look, this stupid boy keeps losing my sheep!'

'No I don't,' said the boy, quickly. 'He's just trying to make me run away so he doesn't have to pay me. He owes me nine months' pay at seven reals¹ a month already!'

Don Quixote looked very fierce.

'Then you owe this boy ... er ... nine times seven ... er ... seventy-three reals,' he proclaimed. 'Hand them over or die!'

The man couldn't believe this was happening.

'Suppose I take the boy home and pay him there?' he suggested.

'He won't!' said the boy, quickly. 'Don't believe him!'

But Don Quixote sat up even straighter.

¹ Reals (say ray-ahl) were the currency in Spain between the fourteenth century and the nineteenth century.

De data aceasta, hangiul se săturase până peste cap. Îl atinse pe umăr cu sabia pe Don Quijote, îi spuse apăsător că fusese făcut cavaler și îi deschise ușa hanului.

Don Quijote ieși călărind trimfător, în căutare de aventuri.

Cum mergea pe drum călare pe Rocinante, Don Quijote era cel mai fericit om de pe pământ, deși ordinele „castelanului” însemnau că va trebui să se întoarcă acasă, ca să-și ia ceva bani, provizii, o trusă de prim ajutor și un scutier.

Rocinante era și el fericit, pentru că se îndrepta spre grajdul lui, așa că pășea într-un ritm care-i convenea de minune.

Nu peste multă vreme auziră urlete de suferință și văzură un om care bătea un băietan. Don Quijote se supără foarte.

— Necuviințioase cavaler! exclamă el. Nu-ți șade bine să ataci un om neînarmat. Ia-ți lancea și hai să ne luptăm!

— Cavaler? zise omul. Ce să-mi iau? Uite, prostul ăsta îmi rătăcește mereu oile!

— Nu le rătăcesc, spuse grăbit băiatul. El încearcă să mă facă să fug de-aici, ca să nu fie nevoit să-mi plătească. Îmi datorează deja banii pentru nouă luni, câte șapte reali¹ pe lună.

Don Quijote se arătă îndârjit.

— Atunci, îi datorezi băiatului ăsta... ăăă... nouă ori șapte... ăăă... șaptezeci și trei de reali, proclamă el. Achită-i sau mori!

Omul nu putea să creadă că se întâmpla așa ceva.

— Să zicem că duc băiatul acasă și-i plătesc acolo? propuse el.

— N-o să-mi plătească! se grăbi să spună băiatul. Nu-l crede!

Dar Don Quijote se semeți în șa.

¹ Realii erau moneda Spaniei între secolele al XIV-lea și al XIX-lea.